

DRUK NR 4151

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA

z dnia

w sprawie nazwy skweru

projekt *Grupy RADNYCH*

KANCELARIA RADY MIASTA KRAKOWA SEKRETARIAT	
wpłynęło dnia:	2024 -04- 02
Nr	015-00
Podpis	<i>[Signature]</i>

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463, 1688) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Skwer Profesora Wojciecha Narębskiego dla bezimiennego obszaru zlokalizowanego w Dzielnicy XVIII Nowa Huta między ulicą gen. Mieczysława Boruty-Spiechowicza a Aleją gen. Władysława Andersa (część działki nr 224/3, obręb nr 51, jednostka ewidencyjna Nowa Huta).

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

[Signature]
[Signature]
[Signature]
K. Chmurnowski
[Signature]

Uzasadnienie

Wojciech Narębski (ur. 14 kwietnia 1925 r. we Włocławku, zm. 27 stycznia 2023 r. w Krakowie) syn Stefana Narębskiego i Zofii z domu Olszakowskiej. Po kilku latach rodzina Narębskich przeniosła się do Wilna, rodzinnego miasta Stefana, z którym związana była do roku 1939. Tam też w niezwykle patriotycznym środowisku dorastał młody Wojciech Narębski, który od czasów szkolnych związany był z drużyną ZHP „Błękitna Jedyńka Żeglarska” działającą przy Gimnazjum im. Stefana Batorego. Szczęśliwe dziecięce lata brutalnie przerwał wybuch II wojny światowej. Okupację, najpierw litewską zamienioną w 1940 r. na sowiecką, odcisnęły na Wojciechu Narębskim olbrzymie piętno. Mając zaledwie 15 lat włączył się w działalność konspiracyjnej organizacji Związek Wolnych Polaków, która stała się później częścią ZWZ-AK. Grupa w której służył Wojciech Narębski została wiosną 1941 r. rozpracowana przez sowieckie NKWD, po czym nastąpiły aresztowania. Narębski został osadzony początkowo w wileńskich Łukiszkach, a w czerwcu 1941 r. przewieziony do Gorkij. Po zawarciu porozumienia Sikorski-Majski i związanego z nim utworzenia Armii Polskiej na Wschodzie, Wojciech Narębski zaciągnął się do tej formacji. Wycieńczony pobytem w więzieniu został skierowany do służb pomocniczych, a konkretnie do 22. Kompanii Transportowej. W trakcie swojej służby wojskowej miał możliwość dokończenia edukacji na poziomie gimnazjalnym. Brał udział w przygotowaniach do bitwy o Monte Cassino, a później podążał szlakiem II Korpusu do Ankony. Następnie skierowano go do szkoły podchorążych. Po zakończeniu wojny trafił do Wielkiej Brytanii, gdzie zdał maturę i rozpoczął kształcenie w Mining and Technical Collage w Carthorne. W 1947 r. zdecydował się na powrót do Ojczyzny, choć Wilno musiał zamienić na Toruń, gdzie osiadła reszta jego rodziny. Tam też podjął studia chemiczne, a po ślubie z Leokadią Orzechowską oboje wyjechali do Krakowa. Tutaj Wojciech Narębski podjął studia doktoranckie z zakresu geochemii, kończąc je na Akademii Górniczo-Hutniczej w 1956 r. Od tego roku rozpoczął też pracę w Muzeum Ziemi PAN. W swojej pracy naukowej zajmował się przede wszystkim badaniem wulkanitów m.in. z Gór Kaczawskich, Tatr Zachodnich oraz z miejsc tak odległych jak norweski Spitsbergen, chilijskie Cotopaxi, czy Wyspa św. Jerzego z okolic Antarktydy. W swojej pracy korzystał z nowatorskich metod analitycznych, aktywnie współpracował z ośrodkami badawczymi za granicą. W roku 1965 uzyskał habilitację, w 1973 nadano mu tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1986 tytuł profesora zwyczajnego. Jest autorem licznych publikacji nie tylko z zakresu geochemii, ale także z historii wojskowości. Uznaniem jego bogatego dorobku naukowego było członkostwo w wielu uznanych organizacjach np. INHIGEO, Polskie Towarzystwo Geologiczne, Polskie Towarzystwo Mineralogiczne. Ponadto został w 1996 r. wybrany na członka Polskiej Akademii Umiejętności. O swojej wojennej przeszłości nigdy nie zapomniał i gdy tylko warunki polityczne w powojennej Polsce na to pozwoliły popularyzował wiedzę o II Korpusie Polskim i jego szlaku bojowym. Bardzo aktywnie włączył się w działalność harcerską, szczególnie mocno związał się ze szczepem „Czerwone Maki” z Nowej Huty. Współorganizował obchody rocznicowe, harcerskie Wigilie, a ponadto inicjował zagraniczne wymiany harcerzy polskich i włoskich. Podczas tych wypraw pokazywał młodzieży miejsca chwały polskiego oręża. Profesor był aktywnym członkiem i wieloletnim prezesem Małopolskiego Oddziału Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej, donatorem Archiwum Nauki PAN i PAU w Krakowie oraz Centrum Operacji Lądowych - Dowództwo Komponentu Lądowego im. gen. Władysława Andersa w Krakowie. Wzajemnie oddanym Przyjacielem harcerki i harcerzy z NZH „Czerwone Maki” ze Skawiny oraz wielu uczniów i nauczycieli szkół małopolskich i nie tylko. Profesor Narębski popularyzował nauczanie historii także poprzez przywoływanie pamięci o niedźwiedziu Wojtku, o którym opowiadał w reportażach, w tym filmowych oraz którego pomniki odsłaniał w Polsce i Europie. Za przebyty szlak bojowy, patriotyczną postawę i wychowanie pokoleń harcerzy został odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, brytyjskim War Medal oraz, najważniejszym dla niego, Orderem Uśmiechu. Ponadto został laureatem nagrody

Ryszard...

Jerzy...

K. Chmura...

„Świadek Historii” przyznanej mu w 2016 r. przez IPN. Profesor zmarł 27 stycznia 2023 roku w Krakowie, pośmiertnie został awansowany na pułkownika Wojciech Narębski był nie tylko weteranem, wytrawnym naukowcem, ale także zaangażowanym społecznikiem i wychowawcą młodzieży. Cieszył się powszechnym szacunkiem zarówno w Polsce jak i zagranicą.

Prof. dr hab. K. Chocimowski